

[Jensen-Stevns.]

slutning til dette Standpunkt, betyder det ikke, at der er Enstemmighed indenfor mit Parti i denne Henseende. Jeg maa derfor anse en Udvalgsbehandling af Sagen for paakrævet, for at Spørgsmaalet kan blive underkastet fornyet Prøvelse. Det forekommer mig ogsaa, at dette er saa meget mere ønskeligt, som det fremgaar af Forhandlingerne i det andet høje Ting, at der ogsaa indenfor det konservative Folkeparti har været rejst Tvivl om Bestemmelsens Forenelighed med Grundloven. Yderligere skal jeg nævne, at det fremgaar af de Bilag, som følger med Folketingsudvalgets Betænkning, at der til dette Udvalg er indgaaet en Skrivelse fra den danske Dommerforening, hvori der udtales den bestemte Formening, at Spørgsmaalet om Lovforslagets Overensstemmelse med Grundlovens § 71 maa forudsættes at blive gjort til Genstand for Prøvelse ved Domstolene. Der er altsaa tilstrækkelig Anledning til at underkaste hele dette Spørgsmaal en fornyet Prøvelse i et Udvalg, og jeg skal derfor tillade mig paa et senere Tidspunkt af Forhandlingen at stille Forslag om Nedsættelse af et saadant.

Lovforslaget indeholder, som den højtærede Justitsminister gjorde Rede for, yderligere et Par andre Bestemmelser, som tilsligter at forbedre Pensionsforholdene for de juridiske Embedsmænd, som her er Tale om. Der er for det første en Bestemmelse, som er optaget af Hensyn til Dømmerne, navnlig da Underretsdømmerne, som i væsentlig Grad er blevet rekrutteret fra de tidligere Herreds- og Byfogedfuldmægtiges Kreds og som Følge deraf først i en ret sen Alder er indtraadt i Statstjenesten som egentlige Embedsmænd, hvilket medfører, at deres Pensionsalder let bliver uforholdsmæssig kortvarig. Jeg ser med Bifald paa, at man har forbedret Pensionsberegningen, for saa vidt angaar disse Dommere.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 angaaende Højesteretsdommere og Præsidenterne for de kollegiale Retter skal jeg heller ikke indvende noget imod. Det er i Folketinget blevet oplyst og tillige anført af den højtærede Justitsminister, at den stemmer med den Praksis, som hidtil har været fulgt ved Afskedigelsen af disse højtstaaende Embedsmænd, og under disse Omstændigheder maa den Bestemmelse anses for at være fuldt ud paa sin Plads.

Jeg skal endnu blot tilføje, at efter at Spørgsmaalet om Dømmernes Afskedigelsesforhold og Pensionsforhold nu en Gang er blevet rejst, er det i hvert Fald ganske nødvendigt, at vi naar til en eller anden Afslut-

ning derpaa, en eller anden Ordning deraf. Naar f. Eks. en af Parti-Ordførerne i Folketinget har kunnet fremsætte en Udtalelse som denne, at mange i Befolkningen har faaet den Opfattelse, at en gammel Dommer i Virkeligheden bare sidder og venter paa, at Staten skal give ham hans Afsked, for at han paa den Maade kan opnaa en større Indtægt, end han vilde være i Stand til, hvis han blev behandlet paa nogenlunde samme Vis som Statens øvrige Tjenestemænd, naar en saadan Udtalelse har kunnet fremsættes fra Folketingets Talerstol og i Virkeligheden ikke har mødt Indsigelse eller Kritik fra nogen Side, er vi inde i saadanne Forhold, som hverken Dommerstanden eller Befolkningen kan være tjent med. Jeg maa derfor udtale Haabet om, at den Sag, der er blevet rejst, gennem den forestaaende Behandling maa kunne føres til en Afslutning.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Buhl: Skal man ud fra en almindelig Betragtning af Dommergerningen tage Stilling til Spørgsmaalet om en Aldersgrænse for Dommere, kan det sikkert siges, at alle saglige Hensyn taler for en fast Aldersgrænse; en saadan er jo ogsaa indført i de allerfleste Lande. Jo mere levende hele vor Retspleje efterhaanden er blevet, desto større Krav stilles der ogsaa til Dommeren, og det vilde sikkert i og for sig være ønskeligt, om Grænsen blev sat endnu noget lavere end ved de 70 Aar. Det er desværre ogsaa indenfor det juridiske Fag saaledes, at der er mere end rigeligt af yngre Kræfter, og her som i andre Fag er det en daarlig Samfundsøkonomi at holde paa de gamle og lade de unge gaa arbejdsløse.

Naar Spørgsmaalet om en Aldersgrænse for Dommere herhjemme har faaet en særlig Karakter, skyldes det jo Regelen i Grundlovens § 71. Med Hensyn til Fortolkningen af denne Bestemmelse deler jeg ganske de Betragtninger, som er gjort gældende af den højtærede Justitsminister, nu ogsaa med Tilslutning af Ordføreren for Venstre. Man kan trygt gaa ud fra, at Bestemmelsen i § 71 i Grundloven udelukkende er givet af Hensyn til Retssikkerheden, for at beskytte Dømmernes Uafhængighed og ikke for at skaffe dem en særlig økonomisk Fordel. Da denne Bestemmelse i sin Tid blev givet, fandtes der ikke nogen almindelig Aldersgrænse for Embedsmænd. Efter Datidens hele Indstilling maatte Spørgsmaalet om en Embedsmands Afgang paa Grund af Alder og Svagelighed naturligt afgøres efter et Skøn i det enkelte Tilfælde, og Grund-